

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Reintje De Vos

Hendrik <Van Alkmaar>

Haarlem, 1826

Besluit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62132](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62132)

Ik heb hem half blind gemaakt, zijn geheel geslacht tot schande gebragt, en hem zoodanig getroffen, dat hij voor de wereld niets meer van nut is. Wij hebben eenen kamp gestreden. Ik hield hem onder; wordt hij ooit wederom gezond, dit zal mij verwonderen. Ik denk het niet, en daaraan ligt mij ook weinig gelegen. Ik ben nu boven hem gesteld, en ook boven, die van zijn gevolg, die het met hem hielden en hem bijstonden.

Over dit allés was vrouw ERMELIJNE zeer verheugd; zijne twee zonen niet minder, en wel daarover, dat zij hunnen vader zoo verhoogd zagen. Zij spraken: „Nu willen wij in groote eere en zonder zorg leven en ons kasteel vast maken.”

REINTJE werd alzoo hoogelijk vereerd, gelijk korteljk hiermede is geleerd en aangewezen.

B E S L U I T.

De Dichter, die deze geschiedenis gaf, meldt verder aangaande IZEGRIM,

Dat deze in den deerlijksten toestand in de kreits bleef liggen. Zijne vrienden kwamen, bij paren, tot hem; zijne vrouw ging met HINZE en BRUIN; verder volgden zijne kinderen, die van zijn gezin en zijne vrienden. Zij droegen hem uit het strijdperk met groote klagten, en legden hem toen op eene draagbaar met hooi, waarin hij warm bestopt werd. Men bezag en telde zijne won-

won-

Dër weren twintig unde fesfe.
 Dâr kwemen fele mästers fan Krummesfe,
 Se forbunden fine wunde unde geven öm drank,
 He was in allen leden krank.
 Se wreven öme krûd in syn eine ör,
 Ja do prûstede he agter unde för.
 De mästers spröken: öme s'hal nigt fhaden,
 Wi willen öm smären unde baden.
 Hyrmid trösteden se fine frunde,
 Unde läden öm to bedde tor fulven stunde;
 He wârd flapende, dog nigt sêr lange.
 Aldermeist was öme darumme bange
 To finem teken an finen broderen.
 He hadde't gelöfed mid al finen goderen,
 De he fine dage hadde forworven,
 Dat he dâr so nigt were fordorven.
 Befunderen syn wyv, frouw Giremôd,
 De by öme fere drovig stôd.
 Öre drovenisfe was mannigerhande.
 Reinke dede ör s'hande up s'hande;
 He hadde Isegrime fine brodere gerukked,
 Unde hadde öm darby also geplukked,
 Un dat he 't nigt konde forwinnen,
 So dat he rasede in al finen finnen.

Ja! de fus nu kan Reinkens kunst,
 Sint wol gehored unde lëvgetald
 By den försten unde heren overal,
 Is it geistlik este werldlik stât:
 An Reinken slut nu meist de råd.
 Reinkens slägte is grôt by magt,
 Unde wasfet alletyd, ja dag unde nagt

De

wonden ; het getal was zes en twintig. Daar kwamen verscheidene meesters uit *Krommesse* ; zij verbonden zijne wonden en gaven hem drankjes in. Hij was ziek in alle deelen. Men wreef hem eenige kruiden in het oor, en hiervan niesde hij van achteren en van voren. De doctors zeiden : dit zal hem geen nadeel doen , wij zullen hem smeeren en betten , en hiermede troostten zij de vrienden. Zij lagen hem vervolgens op een bed , maar hij sliep niet lang. Hij beklagde zich het ergst over zijn verlies , hetwelk hij gaarne met alle zijne goederen had afgekocht. Dit trof ook vrouw GIEREMOED niet minder , die toen treurig bij hem stond. Zij schreide , was bedroefd over verscheidene zaken , en ook dat hij dit nooit zoude te boven komen. Hij raasde en ijde in alle zijne zinnen.

Zij die REINTJE's kunst alzo geleerd hebben , zijn wel gezien en bemind bij de Vorsten en Heeren , zoo wel van den geestelijken als wereldlijken stand. Het geslacht der REINTJE's is groot en magtig , en van hunnen raad hangen de besluiten af ; hunne magt rijst t' elken dage.

Die REINTJE's kunst niet hebben geleerd ,
zul-

De Reinkens kunst nigt hävt gelêrd,
 De is tor werlde nigt fele wêrd;
 Syn wôrd werd ôk nigt drade gehôrd,
 Men mid Reinkens kunst kumt mannig fôrd.
 Dâr sint fele Reinken nu in der wârde,
 Wol hâvven se nigt al rode bârde,
 Is it in des pâwes efte kaifers hov:
 Se maken't ein dêl nu jo to grov
 Simon unde Gevert holden dat feld,
 Men kent to hove nigt bät dan geld.
 Dat geld flüt alderwâgen boven,
 De geld hävt, krigt ôk wol einê proven.
 De Reinkens list nu bruken kan,
 De werd ôk draden ein upperman.

Hyrfan werd nu nigt mêr gefâgd.
 Men wo Reinke ging mid sinême flâgt,
 Dêr wol fêrtig was in deme talle,
 Desse weren forfrouwed alle.
 Se fhededen út deme hove mid groter ere,
 Reinke ging fôr öm alse ein here,
 Unde he was fêr wolgemeid,
 Dat öm fyn stêrt was so breid,
 Unde dat he hadde des koninges gnade,
 Unde dat he wedder was in sineme rade.
 He dagte: hyr fhal nên fhade av kômen;
 Wême ik nu wil, dême mag ik fromen,
 Unde mag minen frunden alletyd fyn hold.
 Nog prisê ik de wysheid boven dat gold!

Ein islik fhal fik tor wysheid keren,
 Dat kwade to miden, unde dôgede leren.

Dar-

zullen het niet ver in de wereld brengen, en men let weinig op hunne woorden, maar met zijne kunst kan men zeer ver komen.

Daar zijn vele REINTJES, al dragen ze ook geene roode baarden, thans in aanzien zoo wel in des Pausen als in de Keizers Hof; zij maken het somtijds in velen te erg. De Heeren SIMON en VAN GIFTEN hebben het reeds vermelde veld behouden, en niets is aan die Hoven, als nog van meer gewigt dan het geld. Het geld drijft allereuwe boven, en die geld heeft, krijgt ambten en prebenden. Wie REINTJES list hierbij gebruiken kan, die wordt weldra hoog verheven.

Hiervan zij thans niets meer gezegd. Alleen dient nog mischien vermeld te worden, hoe het REINTJE en zijn geslacht ging. Zij die bekwaam waren, werden alle verhoogd en verheugd. Zij gingen uit het Hof in groote eere; REINAART gingen voor als een Heer, en hij verhief zich, dat hij zijn staart zoo breed konde doen waaijen, en vooral, dat hij in 's Konings gunst zoo goed bevestigd stond en in den Raad zat. Hij dacht, dat hem hierin geen rampspoed wedervaren konde; „ wien ik wil, zeide hij: mag ik bevoordeelen en ik moet mijne vrienden genegen zijn!“ Echter prees hij de wijsheid boven het geld.

Een ieder moet leeren wijs te zijn, het kwade te mijden en de deugd te oefenen. Te dien

Darumme is dit bók gedigt ,
Dit is de fin unde anders nigt.
Fabelen unde sodaner bysproke mere
Wêrden gefat to unfer lere ,
Up dat wi undöged fholen miden,
Unde leren wysheid to allen tiden.
Dit bók is fêr gûd to deme kôp;
Hyr stait fast in der werlde lôp.
Wultu weten der werlde ftât,
So kôp dit bók , dat is råd.

Hiervan zijt niet meer te weten
dies nog mistelien en ald' te zonden; hier het
Kerke en zijn gelycke ginge. En om te kenne
waren, werden alle verhoord en verhoort. Zij
gingen tot dat Hof in eenen dach; Kerkvater ging
den vroe als een lieve. *
hij zijn stant een dach konde doen wesen, en
voord, dat hij in 's Konings eender een goet be-
vord' stand en in der Kerk zat. In d' hand
dat hem hielen een tempelghe wakerwater kon-
de; 't wien de wîr, ziele, dat may te hoochste-
ten en te meer milde te weten gemenen zijn.
Echter prece bij de verstaen boven het guld.

11

